Ierarhii ecumeniști români se poartă ca inchizitorii cu preoții mărturisitori nepomenitori

La prima vedere, asocierea termenului de tristă reputație “Inchiziţie” cu Sfântul Sinod, autoritatea cea mai înaltă a oricărei Biserici Ortodoxe Autocefale, în speţă şi a Bisericii Ortodoxe Române, este de neimaginat şi mai ales de neacceptat pentru orice creştin ortodox de bună credinţă.

În mod normal aşa este, dar ce mai este normal astăzi în lume? Înainte însă de a trage concluzii pripite, vă supunem atenţiei un şir de evenimente care s-au petrecut în cuprinsul Patriarhiei Române după minciunosinodul din Creta, când mai mulţi preoţi, monahi şi monahii, credincioşi şi credincioase au întrerupt pomenirea ierarhilor lor la sfintele slujbe, şi în mod automat şi comuniunea euharistică şi de credinţă cu aceştia, îngrădindu-se astfel de erezia propovăduită cu capul descoperit de ierarhii români, conform Sfintelor Canoane 31 Apostolic şi 15 I-II Constantinopol. Împotriva acestor decizii curajoase, membrii Sfântului Sinod au declanşat o reprobabilă campanie de reprimare, demnă de acţiunile medievale ale Inchiziţiei papistaşe.

Pentru a facilita înţelegerea acestui material este neapărat necesar să explicăm cititorului neavizat ce este Inchiziţia, unde a apărut, care a fost obiectul acesteia şi metodele de lucru, şi de ce numele ei are în Istoria bisericească un ecou atât de sinistru.

Scurtă prezentare a Inchiziţiei

Înfiinţată de papa Lucius al III-lea (1181-1185) în 1184, Inchiziţia avea rolul unui tribunal eclesiastic represiv al papalităţii, purtând numele de Sfântul Oficiu, creat cu scopul de a combate erezia catarilor şi valdenzilor, încredinţat din 1215 călugărilor dominicani, un ordin monahal a cărei severitate împotriva ereticilor era ilustrat prin jocul de cuvinte: Dominicani = “Domini canes” = câinii

Domnului[1].

Modul de procedură şi de funcţionare a acestui tribunal vor fi stabilite la 1215 de către papa Inocenţiu al III-lea (1198-1216) în cadrul unui conciliu întrunit la Lateran.

Procedura inchizitorială cuprindea: vizita sau inspecţia inchizitorului, predicarea şi timpul de graţie, ancheta cu denunţarea celor suspecţi, interogatoriul acuzaţilor şi audierea martorilor, apărarea avocatului, tortura, permisă din 1252 de către papa Inocenţiu al IV-lea (1243-1254), condamnarea la arderea pe rug şi examinarea apelului la papă.

Folosirea torturii de către dominicani în timpul anchetelor, în vederea obţinerii de mărturisiri, a dat naştere la grave abuzuri, deoarece acuzaţii ca să scape de chinuri, făceau mărturisiri false, după cum le impuneau anchetatorii. Sub noţiunea de erezie erau incluse nu numai abaterea de la învăţătura papistaşă, ea însăşi o învăţătură eretică, ci şi sacrilegiul, blasfemia, sodomia, magia, vrăjitoria, alchimia, iar în timpul papei Iuliu al II-lea (1503-1513) Inchiziţiei i s-a conferit autoritatea de a ancheta învinuiri ca: dobânda, bigamia, adulterul şi cercetarea moralităţii clericilor, mai ales în cazul de "incitare la desfrâu a credincioaselor în timpul mărturisirii păcatelor"[2].

Un lucru extrem de grav îl constitue faptul că între acuzatori erau admişi oricine: eretici, excomunicaţi, criminali, hoţi, vrăjitori, vecini răzbunători şi invidioşi, fapt ce a condus deseori la abuzuri în urma cărora să fie condamnaţi oameni bogaţi nevinovaţi, pentru a le fi confiscate averile.

Pedepsele aplicate după condamnare erau: exhumarea celor anantematizaţi şi arderea lor, arderea pe rug, flagelarea în Biserică, în timpul Liturghiei, închisoarea, confiscarea averii de la care erau exceptaţi ereticii care s-au predat singuri tribunalului Inchiziţiei sau copii care îşi denunţau părinţii.

De o ferocitate cumplită a fost Inchiziţia spaniolă, înfiinţată în 1483 sub conducerea inchizitorului general al Spaniei, Thomas de Torquemada, căreia i-au căzut victime şi mulţi evrei. Potrivit istoricului spaniol Juan Antonio Llorente, Inchiziţia spaniolă a ars în persoană 31.912 condamnaţi, în efigie 27.659, iar 291.450 au făcut penitenţă.

În Spania, Inchiziţia va fi abolită în 1813, în Portugalia în 1822, iar în Italia abia în

1848[3].

Caracteristica de bază a acestei instituţii odioase o constituie aşadar folosirea tuturor mijloacelor de constrângere, inclusiv tortura şi chiar pedeapsa cu moartea împotriva celor care nu acceptau să se supună papei sau nu împărtăşeau credinţa acestuia, sfidând în totalitate conştiinţa acelor oameni, el însuşi fiind eretic şi tăiat din trupul Bisericii ca urmare a ruperii definitive de aceasta, survenită după Schisma cea Mare de la 1054.

Fostul mitopolit al Ardealului, Antonie Plămădeală, explică că mobilul Inchiziţiei a fost înţelegerea greşită a unui pasaj din Evanghelia după Luca, din Pilda celor poftiţi la cină, în care omul care a organizat această cină, vazând că a fost refuzat de invitaţii săi, porunceşte unui slujitor: "Ieşi la drumuri şi la garduri şi **sileşte-i pe toţi să intre**, ca să mi se umple casa", (Lc 14,23).

Tâlcuind acest verset, mitropolitul Antonie nuanţează astfel:

> *Acest verset a stat la baza unei instituţii scandaloase din trecutul Occidentului romano-catolic: Inchiziţia. Pe baza lui au fost condamnaţi la moarte toţi cei care refuzau dogmele romano-catolice. Erau arşi sau înecaţi, pentru a-i mântui cu sila.*
>
> *Ruşinea unei epoci!*
>
> *Iată ce poate ieşi dintr-o strâmbă interpretare a Scripturii!*
>
> *Căci nu putea să fie acesta înţelesul.* ***Blândul Păstor*** *Iisus nu s-a putut gândi la* ***Inchiziţie****. O răstălmăcire ca aceasta nici nu ar trebui să ne reţină atenţia. Dar dacă ne gândim că, totuşi, o asemenea* ***tâlcuire a textului*** *a dus la condamnarea la moarte, după torturi groaznice, a sute de mii de oameni, a încerca să lămurim problema nu mai este o treabă inutilă. Poate că şi tunurile generalului Bukow, după anul 1700, când au distrus cele două sute de mănăstiri din Transilvania, pentru că monahii şi călugăriţele ortodoxe n-au vrut să treacă la catolicism, vor fi plecat tot de la o asemenea exegeză, încă în vigoare la Viena în secolul XVIII, deşi Viena avea o Universitate de prin secolul al XIV-lea (1365)!*
>
> *Viena ar fi trebuit să fie mai luminată!*
>
> *Textele Sfintei Scripturi se citesc în context, se coroborează, nu se*

*interpretează sectar. Cum ar fi putut să se gândească la **Inchiziţie** Cel care spusese: "**Cel ce voieşte să vină după mine**"? Aşdar: **"Cel ce voieşte"!** Nesilit. Marele dar al Providenţei pentru om a fost libertatea voinţei, libertatea de alegere.*

În text se presupune chemarea prin argumentare, prin logică, prin convingere, prin propovăduire, nu prin constrângere. Aşa au înţeles şi aşa au făcut apostolii când au chemat neamurile la creştinism. Căci prin cei chemaţi astfel, în Parabolele Mântuitorului, sunt prefigurate neamurile, după ce ai casei, iudeii, au refuzat chemarea. Sf. Pavel n-a ars pe nimeni pe rug. Şi nici alţi propovăduitori, până nu i-a venit ideea unui Torquemada, mare inchizitor din Evul Mediu. Dar şi romano-catolicismul a trebuit în scurt timp să renunţe la o astfel de "mântuire" a oamenilor. Şi protestantul Calvin l-a ars pe Miguel Servet! Dar şi protestanţii s-au căit. I-au ridicat un monument lui Servet pe care au scris: Erravi! Am greşit[4].

Acţiuni inchizitoriale ale episcopilor ecumeniști români după minciunosinodul din Creta

În urma hotărârilor eretice adoptate în Creta de către delegaţia Bisericii Ortodoxe Române, acceptate ulterior în mod paradoxal de către toţi membrii Sfântului Sinod, deşi înainte de aceasta au avut o poziţie ortodoxă, mai mulţi preoţi, ieromonahi, monahi, monahii şi credincioşi din cuprinsul Patriarhiei române au luat atitudine, împotrivindu-se încălcării Sfintelor Canoane şi trădării credinţei strămoşeşti prin întreruperea pomenirii ierarhilor la sfintele slujbe, îngrădindu-se astfel de erezia ecumenistă.

Dialogul unui preot ortodox mărturisitor cu adepţii ecumenismului

Cea mai puternică reacţie a venit din partea unui grup de preoţi şi credincioşi din Mitropolia Moldovei şi Bucovinei, grupaţi în jurul Schitului Rădeni şi a egumenului acestuia, care a ctitorit acel schit cu binecuvântarea părintelui Iustin Pârvu, stareţ la acea vreme a Mănăstirii Petru Vodă, dar şi din alte părţi de ţară:

Episcopia Covasnei şi Harghitei, Episcopia Sloboziei şi Călăraşilor, Mitropolia Banatului, Episcopia Sălajului, Episcopia Oradiei, unde pentru o scurtă perioadă de timp au fost trei preoţi care întrerupseseră pomenirea episcopului locului, azi rămânând doar unul în persoana semnatarului acestor rânduri.

Asalt cu politişti şi jandarmi la Rădeni

Liniştea acestei oaze ortodoxe de rugăciune a fost tulburată în mai multe rânduri de descinderi ale colaboratorilor Înaltpreasfinţitului Mitropolit Teofan, care au năvălit însoţiţi de poliţişti şi jandarmi pentru al evacua pe ieromonahul Pamvo şi a instala în locul sfinţiei sale preoţi pomenitori. Din mila şi voia lui Dumnezeu, nu s-a reuşit încă lucrul acesta.

„**Să te ferească Dumnezeu de mila preotului şi de dragostea călugărului!”**

Aşa sună o apoftegmă din mediul bisericesc, verificată şi confirmată deplin în cazul celor 13 maici de la Mănăstirea Văratec care, după ce au fost supuse mai înainte unor presiuni de ordin psihic, au fost alungate din mănăstire în plină iarnă, înconjurate şi binecuvântate cu multă “căldură” de maica stareţă şi de consiliul duhovnicesc al mănăstirii, care au decis pedepsirea şi alungarea acestora. Maicile de la Văratec au anunţat conducerea mănăstirii încă de la începutul lunii decembrie 2016 că, din cauza hotărârilor ecumeniste adoptate la pseudosinodul din Creta de către Mitropolitul Teofan al Moldovei, nu vor mai participa la nicio slujbă unde acesta este pomenit, anunţând practic printr-o mărturisire publică, îngrădirea de erezie.

“Bătaia este ruptă din rai!”

Această zicere din popor a fost pusă în aplicare cu mult sârg de către Mitropolia Moldovei, în Postul Mare din anul 2017, împotriva a două măicuţe de la

Mănăstirea Frumoasa din Iaşi, îngrădite şi ele de erezia ecumenistă, care au fost bătute şi alugate din mănăstire. Comandoul mandatat să pună în aplicare această măsură a "dragostei creştineşti", format din şase maici şi stareţa mănăstirii, a pătruns cu forţa în chiliile maicilor, cu noaptea în cap. Rezultatul a fost că una dintre maicile agresate a avut nevoie de spitalizare, în cauză deschizându-se un dosar penal, finalizat în cele din urmă prin retragerea plângerii depuse de către maicile agresate în urma scuzelor prezentate de agresoare şi de către conducerea Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei. Cum mănăstirea este un loc dintre cele mai potrivite pentru dobândirea raiului, maicile ecumeniste bătăuşe au dorit să le "ajute" pe surorile lor să preguste încă de pe pământ din bucuriile cereşti prin aceste corecţii fizice exemplar aplicate.

"Noi suntem toţi"

Şi maicile de la Mănăstirea Miclăuşeni de lângă Iaşi au avut parte de "un regim preferenţial" ca urmare a întreruperii comuniunii cu Înaltpresfinţitul Mitropolit Teofan, constând în şedinţe de lămurire în cadrul cărora li s-a cerut să renunţe la "rătăcirea lor", urmate de interdicţia de a mai avea ascultări şi ca atare li s-a interzis accesul la trapeză, fiind aduse la starea de înfometare, doar postul negru ajută la mântuire, deşi acestea fuseseră prezente în mănăstire din momentul edificării ei, aşa cum cu durere menţionează chiar ele într-o scrisoare adresată Mitropolitului Moldovei: "Iar maicile care au hotărât acum că trebuie să plecăm, când au venit în această mănăstire au găsit flori înflorite".

Cu ocazia întâlnirii directe cu mitropolitul Teofan, maicile i-au adus la cunoştinţă că au încetat comuniunea cu Înaltpreasfinţia Sa în baza canonului 15 I-II, iar mitropolitul le-a dat un răspuns halucinant, afirmând că acest canon se apoate aplica când **un episcop** propovăduieşte erezia cu capul descoperit, dar **"Noi suntem toţi"**. Mitropolitul le făcea aici cumplita dezvăluire că toţi ierarhii români sunt ecumenişti, deci toţi s-au lepădat de adevărul de credinţă, deci toţi propovăduiesc erezia cu "capul descoperit" şi deci, în mod canonic, în orice moment s-ar putea opri pomenirea acestora la sfintele slujbe.

Osândit de ierarh şi trădat de stareţi şi de stareţe

Venit în octombrie 2014 de la Mănăstirea Pătrunsa la Mănăstirea Lacul Frumos din Arhiepiscopia Râmnicului ca egumen, cu ascultarea de a o reorganiza, ieromonahul Grigorie Sanda, monahul Chiriac Cioi şi fratele Valerică Buşă au avut parte, după ce au oprit pomenirea Arhiepiscopului Varsanufie, de "un dialog paşnic, pozitiv şi ziditor spre lămurire canonică şi restabilirea comuniunii vieţii liturgice"[5] constând în: demiterea din funcţia de egumen, caterisire, interdicţia fiilor duhovniceşti de a-l cerceta şi de a se putea spovedi la acesta şi sechestrarea pentru câteva ore, după ce totuşi au reuşit să ajungă la duhovnicul lor; vandalizarea şi devastarea chiliilor.

Cea mai dureroasă lovitură a primit-o părintele Grigorie de la stareţii şi stareţele mănăstirilor vâlcene, care adunaţi fiind într-o Sinaxă monahală s-au lepădat de fratele lor, mărturisitor al dreptei credinţe, îmbrăţişând credinţa ecumenistă a arhiepiscopului Varsanufie, deşi părintele Grigorie se adresase tuturor mănăstirilor vâlcene printr-o scrisoare datată 01.08.2016, chiar ziua în care anunţase şi întreruperea pomenirii, despre lipsa de transparenţă a ierarhiei Bisericii Ortodoxe Romîne în privinţa deciziilor asumate în Creta, precum şi a noii sale poziţionării prin dezicerea şi delimitarea de orice acţiune ecumenistă[6].

O sintagmă eretică: " s-a golit de tot harul"

După oprirea pomenirii episcopului Sloboziei şi Călăraşilor, PS Vincenţiu Grifoni, asupra preotului Claudiu Buză, slujitor la biserica "Sfânta Treime" din Urziceni, s-a abătut o avalanşă de ocări şi invective.

Într-o scrisoare adresată de episcopul Vincenţiu preoţilor şi credincioşilor din Eparhia pe care o păstoreşte, părintele Claudiu esta catalogat ca unul ce a săvârşit fapte reprobabile ca "neascultarea şi îndemnul la dezbinare", fiind numit schismatic şi interzicîndu-i-se accesul în sfântul locaş de închinare. În ochii credincioşilor însă, părintele Claudiu, a rămas un vrednic şi iubit păstor, aşa cum rezultă din atitudinea pe care aceştia o au în momentul în care protopopul

Urzicenilor dă citire hotărârii episcopului locului de a-l opri de la slujire pe acesta.

Umilitoare a fost pentru părintele Claudiu şi decizia de caterisire a acestuia, dar mai cu seamă cuvintele de-a dreptul jignitoare la adresa sa din cuvântul pastoral al episcopului Vincenţiu, în care era numit "dl Buză Claudiu", a cărui fapte au fost "îndreptate împotriva Bisericii – cea Una, Sfânta, Sobornicească şi Apostolească, prin lipsa de smerenie, dialog şi ascultare". Dar jignirile nu se opresc aici, episcopul numindu-l pe părintele Claudiu "un nou Iuda", care "s-a golit de tot harul şi lucrarea preoţească".

Nu ştim dacă autorul acestor cuvinte a folosit această sintagmă: "s-a golit de tot harul şi lucrarea preoţească" în mod conştient sau inconştient, dar în tot cazul este o afirmaţie cu caracter eretic deoarece o astfel de caterisire nu este validă, întrucât atât părintele Claudiu cât şi ceilalţi părinţi mărturisitori au fost caterisiţi nu pentru abateri morale, canonice sau dogmatice, ci pentru apărarea dreptei credinţe împotriva expansiunii ecumenismului, asumat sinodal de ierarhii Bisericii Ortodoxe Romîne. Pe de altă parte, episcopul Vincenţiu, nu este izvorul sau proprietarul harului, ci izvorul este Hristos, care a dat Bisericii harul mântuitor. Prin urmare, singurul care poate decide în privinţa lucrării sau nelucrării harului în diaconi preoţi sau episcopi este Hristos, nimeni altcineva. După învăţătura Bisericii Ortodoxe chiar de-ar fi vorba de o caterisire validă, harul nu se goleşte din preot, ci doar devine nelucrător, însă rămâne în acel cleric până la moartea sa.

Prin urmare, atât părintele Claudiu cât şi ceilalţi preoţi care au fost caterisiţi pe nedrept, în mod abuziv, au har şi preoţie lucrătoare, mai ales că aceştia nu au îmbrăţişat ereyia, ci luptă împotriva ei. **Nimeni să nu se îndoiască de aceasta!** Dacă ar fi altfel, ar trebui să ne îndoim şi de sfinţenia Sfântului Grigorie Palama, care a fost caterisit exact pentru aceleaşi motive ca şi noi: apărarea şi mărturisirea Ortodoxiei. Or, nimeni nu se îndoieşte de sfinţenia acestuia, mai ales că Dumnezeu i-a confirmat-o prin sfintele sale moaşte întregi, aflate în Tesalonic, acolo unde a şi fost arhiepiscop.

Descindere cu distrugere

De departe, cel care a beneficiat cel mai mult de “dragostea” practicanţilor “ecumenismului lucid” a fost părintele Ioan Ungureanu şi enoriaşii săi de la Parohia Schit Orăşeni, o mică aşezare de lângă municipiul Botoşani, şi o veche vatră sihăstrescă unde îşi dorm somnul de veci o seamă de monahi dintre care s-au ridicat trei sfinti: Sila, Paisie şi Natan, canonizaţi de curând de Sfântul Sinod.

Presiunile exercitate asupra părintelui Ioan au fost, şi sunt şi în continuare, multe şi diversificate: caterisire, încercări repetate de alungare din parohie, numirea unui alt preot, alegerea unui consiliu parohial paralel, acţiuni de mituire a credincioşilor prin diverse cadouri în speranţa că îşi vor părăsi preotul, scrisori de discredidare şi ponegrire a părintelui în faţa propriilor credincioşi, deconectarea bisericii şi a casei parohiale de la curent şi de la iluminatul public, petreceri cu muzică, mici şi bere în ziua hramului, în 6 August, de Schimbarea la Faţă, în Postul Adormirii Maicii Domnului, organizate de Primărie la doi paşi de cimitir şi biserică, procese interminabile. Dar cea mai cumplită s-a petrecut în 11 noiembrie 2017, când un grup de huligani susţinuţi de Mitopolia Moldovei şi Bucovinei, Protopopiatul Botoşani, Poliţia, Jandarmeria, Primăria Cristeşti şi Prefectura Botoşani, au spart cu instrumente specifice uşa de intrare în biserică, monument istoric, întocmai cum este proorocit în Psamul 73, versetul 7: “Ca în codru cu topoarele au tăiat uşile locaşului Tău, cu topoare şi ciocane l-au sfărâmat”, încercând astfel ca prin forţă să instaleze un alt preot împotriva voinţei generale a credincioşilor, care îl vor preot în satul lor doar pe părintele Ioan. De fiecare dată însă, au fost ruşinaţi de Dumnezeu, şi prin ajutorul sfinţilor mai sus pomeniţi, la a căror mijlocire părintele apelează des, acesta îşi continuă slujirea şi mărturisirea sa.

La Beiuş, îndemn la ecumenism şi apostazie

În ceea ce mă priveşte, am gustat şi eu din paharul amar al “dragostei” ecumeniste. Mă voi rezuma doar la a menţiona că înainte de a se lua decizia de caterisire împotriva mea, mi-a fost blocat accesul în paraclisul în care slujeam prin schimbarea yalei de la uşile de acces, iar clădirea paraclisului a fost **confiscată şi folosită în mod abuziv şi ilegal** de către parohie, folosindu-se de incredibila explicaţie: “Noi suntem mai mulţi şi voi mai puţini”. Oare de aici s-a

inspirit patriarhul Bartolomeu când a cerut opt mănăstiri de la statul ucrainian, care la rândul său să le ia prin forţă, căci altfel nu le vor primii, de la Biserica canonică a Ucrainei, probabil ca dijmă pentru acordarea autocefaliei unei biserici schismatice, lucru nemaivăzut în Ortodoxie? Probabil că nu, dar este evident că duhul ecumenist împărtşit de aceştia îi face să creadă că se pot face stăpâni pe munca altora. Situaţia aceasta ne aminteşte de abuzurile statului comunist, care pentru presupuse învinuiri te arunca în stradă, lăsându-te într-o clipă fără munca de o viaţă. Se vede treaba că unii sunt încă bântuiţi de “meandrele trecutului”.

Acea clădire a fost construită de către un enoriaş care nu acceptă ecumenismul şi nici hotărârile ecumeniste adoptate în Creta, şi nu a predat-o parohiei, aceasta facându-se stăpână pe un bun ce nu-i aparţine, neputând face dovada prin niciun document asupra provenienţei ei.

Spre deosebire de alţi părinţi, eu am atacat hotărârea de caterisire atât la Consistoriul mitropolitan cât şi la Consistoriul superior bisericesc, prima respingându-mi apelul, iar celaltă recursul, fără însă a-mi pune la dispoziţie vreo motivare canonico-juridică, ci doar un anunţ sec de respingere, aceasta însemnează că procesul meu nu s-a mai rejudecat la nicio instanţă superioară bisericească, ci s-a menţinut hotărârea Consistoriului eparhial.

Un fapt important de precizat îl constituie menţiunea din scrisoarea primită de la Cancelaria Sfântului Sinod prin care eram înştiinţat că: “Sfântul Sinod vă îndeamnă la pocăinţă şi îndreptare în vederea iertării”.

Analizând acest sfat, sunt conştient că sunt nevrednic de misiunea şi de slujirea preoţească, căindu-mă pentru toate păcatele mele şi cerând iertare pentru ele de la Dumnezeu, dar nu mă pot căii pentru faptul că sunt şi vreau să mor ortodox; pentru că iubesc Ortodoxia şi vreau ca acesta să rămână aşa cum am moştenit-o de la Sfinţii Părinţi şi de la înaintaşii mei din satul Borz, înaintaşi care la începutul secolului al XVIII-lea au oprit expansiunea greco-catolicismului pe Valea Crişului Negru, refuzând să accepte această credinţă eretică, deşi la 1753 când şi-au construit biserica în vatra satului, biserică reconstruită la 1864 în care am fost botezat şi în care am slujit opt ani de zile ca preot, au fost ofertaţi de greco-catolici că o construiesc ei în schimbul lepădării de Ortodoxie şi convertirii la erezia lor, însă au refuzat cu demnitate. Pot să-mi cer iertare în faţa episcopului meu dacă l-am supărat cu ceva personal, dar pentru oprirea pomenirii nu pot să-mi cer iertare, deoarece acest act nu este personal, ci are legătură cu abaterea de la dogmele şi canoanele Sfintei Biserici Ortodoxe a Preasfinţiei Sale.

Sfântul Sinod mă sfătuia de fapt să accept ecumenismul propovăduit de ierarhul meu, ceea ce ar fi echivalent cu un act de apostazie. Ferească Dumnezeu! Îl voi pomeni din nou pe episcopul meu la sfintele slujbe când se va fi lepădat de hotărârile eretice asumate în Creta şi când se va dezice şi de acţiunile şi practicile ecumeniste.

În afară de situaţiile concrete prezentate aici, au mai fost şi altele în ţară care s-au soldat cu preoţi caterisiţi şi alungati de la parohiile lor ca urmare a împotrivirii faţă de erezia ecumenistă prin întreruperea pomenirii episcopilor lor la slujbele Bisericii sau de monahi şi monahii ce au apucat greul drum al prigoanei şi pribegiei.

Concluzii

Din scurtul istoric al Inchiziţiei papale prezentat aici, precum şi din acţiunile aproape la fel de brutale întreprinse de Sfântul Sinod împotriva celor ce au

îndrăznit să întrerupă pomenirea şi comuniunea cu ierarhii lor ca reacţie concretă şi eficientă împotriva ecumenismului, rezultă că atât papii medievali cât şi ierarhii ortodocşi români contemporani, prin acţiunile lor mai puţin manierate, au atentat la conştiinţa şi liberul arbitru al preoţior, credincioşilor şi monahilor, încercând să le siluiască.

Principala acţiune silnică a Sfântului Sinod, în frunte cu Preafericitul Părinte Patriarh, constă în faptul că fără a avea încuviinţarea preoţilor şi a credincioşilor, deci a pliromei Bisericii, ne impune forţat, în detrimentul voinţei noastre, să acceptăm erezia "ecumenismului lucid" aşa cum a fost cosmetizată definiţia ereziei ecumeniste întru-un comunicat din 21 decembrie, 2016.

În cuprinsul comunicatului mai sus amintit se precizează că lămurirea celor care au obiecţii faţă de deciziile din Creta se va face prin **"dialog paşnic"**, iar dacă "măsurile disciplinare", mai degrabă adevărate corecţii fizice pe alocuri, aplicate cu înalta binecuvântare a Sfântului Sinod: presiuni de ordin psihic, asalt cu poliţişti şi cu jandarmi, bătaia şi înfometarea maicilor, izgonirea din mănăstiri şi din parohiile unde au muncit, unele clădite de aceştia din temelie, tracasare continuă, denigrare, ponegrire, distrugeri şi confiscări de bunuri etc, se încadrează la criterii paşnice, ne îngrozim de-a dreptul la gândul cum o să arate cele mai puţin paşnice.

În felul acesta, constatăm cu tristeţe că Sfântul Sinod s-a transformat într-un organism opresiv şi represiv de tip inchizitorial.

Dacă privim cu atenţie la evenimentele şi faptele prezentate, ne mâhneşte gândul că cineva a putut recurge la astfel de acţiuni împotriva fraţilor lor de aceeaşi credinţă, dar când avem certitudinea că pentru săvârşirea acestora au avut aprobarea Sfântului Sinod, devenim oripilaţi.

Oare aceste acţiuni nu se încadrează cumva pe linia faptelor săvârşite de acel judecător nedrept "care de Dumnezeu nu se temea şi de om nu se ruşina", (Lc. 18.2) şi din această cauză Sfântul Sinod a ajuns în situaţia în care pentru unii să fie mumă, iar pentru alţii ciumă, fapte care ne îndreptăţesc să credem pe bună drepate că trăim vremuri apocaliptice?

Aceste măsuri violente din partea Sfântului Sinod au urmărit pe deoparte să înnăbuşe din faşă orice reacţie de împotrivire faţă de receptarea hotărârilor minciunosinodului din Creta, după cum se şi anticipa prin articolul 22 al

documentului eretic *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*, ca nu cumva poporul să afle adevărul celor întâmplate în Creta, iar pe de altă parte să-i intimideze şi să-i descurajeze pe preoţii care ar fi dorit să întrerupă pomenirea episcopilor la sfintele slujbe prin represalii împotriva celor ce nu au cedat presiunilor de tot felul pentru reluarea pomenirii.

Dacă arhiereii noştri ar crede cu adevărat în Mântuitorul Iisus Hristos, şi l-ar iubi, nu ar fi consimţit niciodată la săvârşirea unor astfel de fapte, deoarece Domnul nostru Iisus Hristos, în Evanghelia Sa, propovăduieşte smerenia, pacea, dreptatea, adevărul, bunaînţelegere, iubirea aproapelui, iar faptele încriminate urmăresc nimicirea aproapelui, fiind cu totul contrare creştinismului. Cât de bine se potrivesc acestei situaţii cuvintele psalmistului David, care zice: "Necredinţa călcătorului de lege spune inimii mele, că nu este într-însul frica de Dumnezeu. El singur se amăgeşte în ochii săi, când zice că ar fi urmărind fărădelegea şi ar fi urând-o. Graiurile gurii lui fărădelege şi vicleşug; n-a vrut să priceapă ca să facă bine. Fărădelege a gândit în aşternutul său, în toată calea cea bună n-a stat şi răutatea n-a urât". (Ps.35, 1-4).

În atare condiţii, este firesc să ne întrebăm dacă ierarhii noştrii au învăţat ceva din aceste evenimente reprobabile; dacă sunt hotărâţi să înceteze orice formă de prigoană împotriva preoţilor, monahilor şi credincioşilor care se împotrivesc ereziei ecumeniste; dacă vor avea înţelepciunea şi maturitatea teologică şi duhovnicească să exclame cu sinceritate: Erravi! "Am greşit când am semnat documentele eretice la minciunosinodul din Creta" şi: "Am greşit când am declanşat prigoana împotriva celor ce apără şi mărturisesc dreapta credinţă", sau metodele de prigoană se vor înăsprii şi mai mult, fiind cu adevărat obligaţi să intrăm în catacombe, ca în perioada de început a creştinismului, sau ca în perioada serghianistă din Rusia? În acest caz nu ne rămâne nimic de făcut decât să strigăm către Domnul ca şi psalmistul David: "Scoate-mă de la vrăşmaşii mei, Dumnezeule, şi de cei ce se scoală împotriva mea, izbăveşte-mă. Izbăveşte-mă de cei ce lucrează fărădelegea şi de bărbaţii vărsărilor de sânge mă izbăveşte". (Ps. 58, 1-2)

Totuşi, de vreme ce unii au ajuns să săvârşească astfel de fapte, iar alţii să le aprobe, trebuie sa-i compătimim şi să ne rugăm pentru iertarea şi îndreptarea tuturor, şi mai ales pentru restabilirea adevărului de credinţă în întreaga Biserică Ortodoxă prin lepădarea şi condamnarea ecumenismului ca panerezie şi mărturisirea Sfintei Ortodoxii aşa cum ne-a lăsat-o Mântuitorul, Sfinţii Apostoli şi

Sfinţii Părinţi.

Note:

[1] Pr. Prof. Teodor Bodogae, *Ordinele monahale în Apus. Inchiziţia, în Istoria Bisericească Universală*, Editura IBMBOR, Vol. II, , Bucureşti, 1993, p. 82.

[2] Pr. Prof. Dr. Ioan Rămureanu*, Istoria Bisericească Universală*, Manual pentru Seminariile teologice, Editura IBMBOR, Bucureşti, 1992, p.300.

[3] Idem, pp. 300-301.

[4] Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului, *Tâlcuri noi la texte vechi*, Ediţia a II-a, Bucureşti, 1996, pp. 507-508.

[5]Ieromonah Grigorie, Monah Chiriac, Frate Valerică, *Întru slujirea Bisericii, Împotriva ecumenismului şi a sinodului eretic din Creta*, Râmnicu Vâlcea, 2018, p. 44.

[6]Idem, p.16.